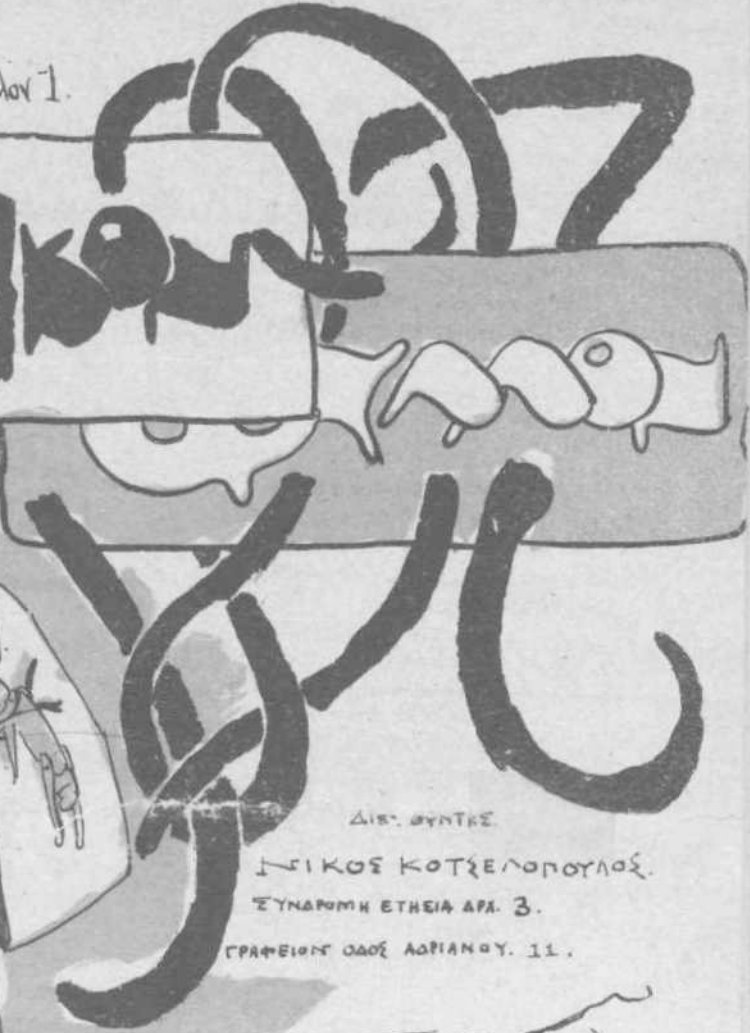

Ιανουάριος 1897. Φύλλον 1.

Παιδικόν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΥΝΑΡΜΟΚΗ ΕΤΗΡΙΑ ΑΡΧ. 3.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ. 11.

Τὸ Παιδικόν
Φύλλον

ἔρχεται

τοῖς ἑλοῖς ἀνδρομυτοῦ
ἐπιτυχὲς τὸ νέον ἔτος.

1897.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Γύρω γύρω 'στὴ γωνιά τους
Τρία τέσσαρα παιδάκια
'Ακουγαν καὶ ἡ Γιαγιά τους
'Ἐλεγε καὶ καστανάκια
'Ἐφνε εἰς τὴ φωτιά.
'Ἐλεγε πῶς ἐν' ἀστέρι,
Σὰν ἀπόψε τέτοια ὄρα
Εἰς τῆς Βηθλεὲμ τὰ μέρη
'Ἐκαμε χρυσῆ τὴ χώρα
Σὰν θεοτικὴ ματιά.

Εἰς τὸν κόσμον δὲν ἐφάνη
Τέτοιο ἀστρ' ὡς τὴν ἀκόμα.
Χρυσῆ δὲ ἀκόμα κάνει
Τὰ λιθάρια καὶ τὸ χῶμα,
Λέει ὁλος ὁ λαός.
Σὰν οὐράνιον περιστέρη
'Ἐκατέθηκε κ' ἐστῆθη
Σὲ φτωχὴ σπηλιὰ τ' ἀστέρι.
Κ' ἔδειξε πῶς ἐγεννήθη.
'Ἐκεῖ μέσα ὁ Θεός.

Ἐτ' ἐφωχὴ σπηλιὰ ἐκεῖνη
Πάντα ἀκαρπο λιθάρι,
'Ἄμετροι χιονότοι κρίνοι
'Ἐφτερώσανε μὲ χάρι
Καὶ περίσσια εὐωδία.
Σὲ πρωτάκουστα τραγοῦδια
'Ἐξαφνίστ' ἡ Οἰκουμένη,
Π' ἀναρίθμητ' ἀγγελουδία
Τοῦ λαοῦ τὴν πεθαμένη,
'Ἀναστήσανε καρδιά.

·'Ὅσα λὲς καλὰ κ' ὄρατα,
Εἶπ' ὁ Πέτρος μὰ Γιαγιά μου,
Τ' Οὐρανοῦ τὸν Βασιλέα,
Δὲν πιστεύει ἡ καρδιά μου
Πῶς χωράει μιὰ σπηλιὰ.

ΕΠΙ ΤΗΣ Α' ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Τῆς πρελλῆς πρωτοχρονιάς
Τὴν χαρὰ, τὰ κάλλη
Σὰν περνᾶτε γελαστά
Μὲ χαρὰ μεγάλη,
Μὴν ξεχνᾶτε παιδιὰ
Τὸ φτωχὸ παιδάκι
'Ὅπου κλαίει τ' ὄρφανὸ
Γιὰ σταλάξια ψωμάκι.

Κ' ἡ Γιαγιά τοῦ ἀπαντάει,
Σὰν μὲ κάποια περιφάνια:
'Ὁ Θεὸς παντοῦ χωράει
Κι' ὅλα γίνονται οὐράνια
Σ' τ' Οὐρανοῦ τὸν Βασιλεῖα.

Κι' ὁ Κωστάκης τὴ ρωτᾷει:
'Ὅταν ἦτανε παιδάκι
'Ἦθελε γλυκὰ νὰ φάη
Κι' ἐκλαίγει σὰν τὸν Γιαννάκι
Τὸ δικό μας ὁ Χριστός;
Εἰς τὸν ἔγγονό της λέει,
'Ἦ Γιαγιά σὰν κακομῆνη
Οὔτε τρώει, οὔτε κλαίει.
Καὶ τὸν κόσμ' ὅλο χορταίνει
Σὰν Θεὸς θαυματοργός.

Καὶ ἡ ἐκκλήσι' ἀ σημαίνει . . .
Κάνει κρῦο, πέφτει χιόνι,
'Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ζεσταίνει
Τὸ παιδί ποῦ μεγαλώνει
Εἰς τὴ χάρι Του πιστό.
Μὲ τὰ γιορτινὰ ρουχάκια
Εἰς τὴν ἐκκλήσι' πηγαίνουν
'Ἦ Γιαγιά μὲ τὰ παιδάκια
Καὶ τὸν νοῦ τους αὐγαταίνουν
'Ἀντικρῦ εἰς τὸ Χριστό.

Εἰς τὸ σπῆτι τους γυρίζουν . . .
Τὸ τραπέζι τους γιομάτο
Μὲ χαρὰ τοὺς ἀντικρῦζουν
'Ἀπὸ πάνω ἔως κάτω
'Ἀπὸ χίλια δυὸ καλὰ.
'Μπᾶ! γιὰ δὲς τε τί μᾶς ἔχει
'Ὁ Χριστοῦλης μας σταλμένα!
Εἶπεν ἡ Γιαγιά καὶ τρέχει
Σ' τὸ τραπέζι τὸ καθένα,
Τρώει, πίνει καὶ γελά!
Π. Σ. ΣΥΝΟΛΙΝΟΣ

Κι' ἀπ' τὰ τόσα σὰς καλὰ
Τὸν περίσσιο πλοῦτο
Δόστε μ' ἀνοικτὴ καρδιά,
Δοστε καὶ σὲ τοῦτο,
'Ὅποιος δίνει σὲ φτωχὸ
Τὸν Θεὸ δανείζει
Κι' ὁ Θεὸς τὰ δανεικὰ
Τρίδιπλα γυρίζει!

ΝΙΚΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΛΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

— Πῶς; καὶ σὺ εἶδῶ;
— Ναί. Κατὰ τὴν τελευταίαν μά-
χην δειλιάσας ἐγκατέλειπα τὰς τάξεις
μου καὶ μετέβην εἰς τὸν ἐχθρόν, εἰς τὸν
ὁποῖον ἐπρόδωσα τὴν πατρίδα, διὰ νὰ
κερδίσω τὴν ζωὴν.

— Ἄθλιε, ἐπιθύρισε ὁ στρατιώτης,
ἔγεινες λοιπὸν προδότης τῆς πατρίδος
σου διὰ νὰ κερδίσης τὴν ζωὴν σου;

— Καὶ πάλιν δὲν τὸ κατώρθωσα,
διότι ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ μοῦ ἐκλεψάν τὸ
μυστικόν μου μὲ ἐφάνευσαν καὶ τώρα
εὐρίσκονται ἐδῶ εἰς αὐτὰ τὰ φρικτὰ βα-
σανιστήρια, παλαιέ μου φίλε.

— Καὶ τολμᾷς ἀκόμη νὰ ζητῆς αἰ-
κτον καὶ ἔλεος; διέκοψεν ὁ στρατιώτης.

— Ὅχι, ὄχι! Γνωρίζω πόσον μέγα
ἐγκλημα διέπραξα καὶ εὐρίσκω ὅτι ἡ
ποινή εἰς τὴν ὁποίαν μὲ κατεδίκασαν
νὰ καίωμαι ἡμέραν καὶ νύκτα μέσα εἰς
αὐτὴν τὴν πυράν, εἶναι πολὺ ἐλαφρὰ
διὰ τὸ ἐγκλήμα μου. Σὲ παρακαλῶ
μόνον, παλαιέ μου συστρατιῶτα, ὅταν
ἐξέλθῃς εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον νὰ εἴπῃς
πρὸς ὅλους μὲ τὴν πλέον δυνατὴν φω-
νήν, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερον κα-
κούργημα ἀπὸ τὴν προδοσίαν τῆς πα-
τρίδος. Εἶπέ εἰς τὸν λαόν, ὅτι μετὰ
τὸν θάνατόν του ὁ προδότης ἔχει νὰ
ὑποστῇ τὰς φρικτωδέστερας σωματικὰς
βασάνους καὶ τὰς μεγαλειτέρας τύψεις
τῆς συνειδήσεως. Τὸ ἰδικόν μου μαρ-
τύριον, τὸ ὁποῖον ὑρίσταμαι χωρὶς νὰ
ἔχω ἰλιπίδα ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐξα-
γνισθῶ, εἶναι ἀνώτερον πάσης περιγρα-
φῆς. Εἰς κάθε στιγμὴν διέρχονται ἐνώ-
πιόν μου τὰ φαντάσματα καὶ αἱ σκιαὶ
τῶν φονευθέντων ἐκ τῆς προδοσίας συ-
στρατιωτῶν μου καὶ ρίπτουσι φοβερὰν
κατάρην κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας
μου ἀπὸ τὸν τάφον εἰς τὸν ὁποῖον μὲ
ἐθάψαν, δὲν ἐβλάστησαν οὐδὲ χλόη οὐδὲ
λουλούδια καὶ δὲν ἐκάθησε πλησίον του
πουλάκι τ' οὐρανοῦ νὰ μὲ νανουρίσῃ
εἰς τὸν βαθὸν ὕπνου μου. Οἱ συγγενεῖς

καὶ οἱ φίλοι μου μὲ ἐμίσησαν καὶ κα-
νεῖς δὲν ἤλθε νὰ βρέξῃ μ' ἐν δάκρυον
θερμὸν τὸ χῶμα τοῦ μνήματός μου· τὰ
τέκνα μου περιφρονημένα ἀπὸ τὸν κό-
σμον ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν μα-
κρὰν εἰς ἄλλον τόπον διὰ νὰ ζητήσωσι
τὴν τύχην των καὶ τὸ ξύλον τοῦ Σταυ-
ροῦ τὸν ὁποῖον εἶχαν βάλει οἱ νεκροθά-
πται εἰς τὸν τάφον μου ἐσάπισεν κ' ἐ-
κεῖνο ἀπὸ τὸ σῶμα μου καὶ ἔπεσε θρίμ-
ματτα εἰς τὸ χῶμα. ὦ! δὲν ὑπάρχει
μεγαλειότερον ἐγκλημα τῆς προδοσίας
τῆς πατρίδος! Ὅταν εἶδον πρωτίτερα
τὴν σημαίαν μας, τὴν ὁποίαν παρέδωκα
ἀνάνδρως εἰς τοὺς ἐχθρούς, νὰ περιτυλί-
σαι τὸν ἀνδρείον συστρατιώτην μου ὁ ὁ-
ποῖος ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς διότι ἐ-
πολέμησεν ὑπὲρ τῆς σημαίας τῆς πα-
τρίδος, ἔτριξαν τὰ κόκκαλά μου, οἱ ὀφ-
θαλμοί μου ἐτυφλώθησαν, αἱ τρίχες
τῆς κεφαλῆς μου ἀνυψώθησαν, ἡ γλῶσ-
σα μου ἐδέθη, τὰ γόνατά μου ἐμειναν
ἀλύγιστα καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ γονα-
τίσω, νὰ τὴν ἐναγκασθῶ νὰ τὴν φι-
λήσω καὶ νὰ ζητήσω συγχώρησιν. ὦ!
πόσον φρικτὸν ἐγκλημα εἶναι ἡ προδο-
σία τῆς πατρίδος!

— Εἶσαι ἄξιος μεγαλειτέρων ἀκόμη
βασάνων ἄθλιε, διέκοψεν ὁ στρατιώτης
καὶ ἀντιπαρῆλθε.

— Καὶ τώρα στρατιωτὰ μου εἰς ποῖον
διαμέρισμα ζητεῖτε νὰ ὑπάγωμεν; ἠρώ-
τησεν ὁ ὑπασπιστής. Πλησίον τῆς
στοᾶς ταύτης εὐρίσκεται ἡ τῶν ψευδο-
μαρτύρων, ἐκείνων δηλ. οἵτινες ὀρκιζό-
μενοι ἐπιθέτουσιν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγ-
ελίου τὴν χεῖρα καὶ ἀντὶ κατόπιν νὰ
δημολογήσωσιν τὴν ἀλήθειαν καταθέ-
τουσι ψεῦδη.

— Εἶμαι περιέργως νὰ ἴδω τὸ εἶδος
τῆς τιμωρίας αὐτῶν καὶ ἀν' αὐτὸ ἐπι-
τρέπετε νὰ ἐρωτήσω τινὰ ἐξ αὐτῶν.

— Μάλιστα! Ἄς ἀνοιχθῇ πύλη
τῆς στοᾶς αὐτῆς!

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(ἀκολουθεῖ)

Γ. ΕΥΘΥΒΟΤΑΟΣ

Το Δένδρον τῶν Χριστουγέννων.

Εἰσὶν Χιόνα.

Ο ΖΗΣΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΣΜΑΣ

Ἐξω χαλᾶ ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ κακό. Φυσᾶ βροχᾶς ὄρμητικῶς καὶ ξεριζώνει δένδρα ὑψηλὰ σ' τὸ πέρασμά του. ποῦ μ' ἕνα βαθὺ καὶ πικρὸ βόγγο πέφτουν τσακισμένα κάτω νὰ πεθάνουν.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀνεμοζάλη καὶ τὸ κακὸ, ἀκούονται ἀπὸ μακριὰ, ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ καὶ τὴ Ραμᾶ, ἡ δυστυχημέναις μανούλες ποῦ ξεσχίζουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ κτυποῦν τὰ στήθη τους ἀπὸ τὸν πόνο γιὰ τὴν ἀδικη σφαγὴ τῶν παιδιῶν τῶν ποῦ διέταξεν ὁ Ἡρώδης ὁ Βασιλεὺς. Δέκα τέσσαρες χιλιάδες σφάζουν καὶ δέκα τέσσαρες χιλιάδες μητέρας κλαῖνε, θρηνοῦν καὶ κόβονται.

Μόνον μιὰ μητέρα ἡ Παναγία Παρθένος, κρατεῖ σφιγκτὰ στὴν ἀγκαλιὰ της τὸ παιδάκι της τὸν Χριστὸ καὶ μὲ συντροφιά τὸν Ἰωσήφ φεύγει ἀπὸ τὴν Ἰουδαία μακριὰ, πολὺ μακριὰ γιὰ ἄλλον τόπο μακρινὸ ποῦ νὰ μὴ θβάνη ὡς ἐκεῖ τὸ φοβερὸ μαχαίρι.

Γυρίζουν δάση, ἀπάτητα βουνὰ γιὰ νὰ πάνε ἰσὴν Αἴγυπτο, μὰ γρήγορα τοὺς προφθάνει ἡ κούρασις καὶ ἡ νύχτα. Μπαίνουν σ' ἕνα σπύλαιον τοῦ δάσους γιὰ νὰ περάσουν τὴ φοβερὴ ἐκείνη βραδεῖα καὶ νὰ ξαναρχίσουν τὴν ἄλλη μέρα τὸ δρόμο τους, εὐτυχεῖς γιὰ τὴν ἐγγύτησάν ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Ἡρώδη, ὅταν ἔβλεπον ὅτι ἐπείσαν ἰσὴν χέρια διὰ τὸ τρομερῶν ληστῶν τοῦ Ζησμά καὶ τοῦ Δεσμᾶ!

Ἄγριοι καὶ οἱ δύο, μελαψοὶ, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, θηρία ἀληθινὰ εἰς τὴν ψυχὴν, τὸ φόβητρο τοῦ τόπου, σταματοῦν τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἰωσήφ καὶ ἀρπάζοντες τὸ μικρὸ ἀπὸ τὴν ἁγιασμένην ἀγκαλιὰ τῆς Παναγίας τῆς μητέρας

του, γυρεύουν χρήματα κοσμῆματα, ὅτι καὶ ἂν ἔχουν.

Ροντισμένη ἡ Παναγία ἐμπρός εἰς τοὺς δύο κακοῦργους μὲ δάκρυα ἰσὴν μάτια καὶ πόνο στὴν ψυχὴν, σκυφτὸς ὁ Ἰωσήφ μπροστὰ στὰ δύο ἐκεῖνα τέρατα, καὶ οἱ δύο κλαῖνε καὶ παρακαλοῦνε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ σκοτώσουν τὸ μικρὸ παιδάκι, τὸν μεγάλο Θεό. (Ἰδε εἰκόνα σελ. 195—196).

— Τόσα δῶρα καὶ χαρίσματα ποῦ ἔφεραν οἱ μάγοι Βασιλιάδες ὅταν ἐγενήθη τὸ μωρὸ τί τὰ ἐκάρματε; Ποῦ τὰ ἐκρύψατε; Ἐλα καὶ γρήγορα γιὰ τὸν ἂν δὲν τὸ μαρτυρήσετε σὰς περιμένουν φοβερὰ βασανιστήρια, ἐφώναξεν ὁ ἄγριος Ζησμάς κρατῶν τὸν Χριστὸν στὰ χονδρὰ καὶ μαλλιάρὰ χέρια του, ἔτοιμος νὰ τοῦ κτυπήσῃ τὸ κεφάλι εἰς τοὺς βράχους ἢ νὰ τὸ χωρίσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα του μὲ μιὰ καλὴ μαχαίρι.

— Ὅτι καὶ ἂν εἶχαμε τὰ ἐχαρίσαμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅταν ἐφύγαμε, διέκοψεν ἡ Παναγία, ποῦ ἄμα εἶδε τὸ παιδί της τὸ Χριστὸ εἰς τὰ χέρια τοῦ ἀγρίου ληστοῦ ποῦ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ φονεύσῃ ἀρχίσει νὰ κτυπᾷ τὰ στήθη της, νὰ κόβῃ τὰ ἀγουλάτης.

— Σταμάτα βρε Ζησμά, διέκοψε τὸν σύντροφό του ὁ Δεσμᾶς ποῦ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἔβλεπε τοὺς θρήνους τῆς Παναγίας καὶ ἐνοιώθη μέσα στὰ ἄγρια στήθη του νὰ ξαναγεννιέται γιὰ μιὰ στιγμὴ εὐσπλαγχνικὴ ἢ ψυχὴ του. Σταμάτα, καὶ πληρώνω ἐγὼ γιὰ τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ.

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πνεῦγί του ἕν δηνάριον ὀπλαδὴν τριάκοντα χρυσὰ νομίσματα καὶ ἐπλήρωσε εἰς τὸν σύντροφό του τὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ Ζησμάς ἐδέχθη, ὁ Χριστὸς ἐσώθη!

Φεύγει ὁ Ζησμάς, ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ τριάντα χρυσὰ νομίσματα, καὶ ὁ Δεσμᾶς κρατῶντας εἰς τὴν ἀγκαλιὰ του τὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ κρῦο τὸ ταλαίπωρο, λέγει εἰς τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἰωσήφ ποῦ εἶχαν ἀγκαλιασμένα κ' ἐφιλοῦσαν τὰ πόδια του:

— Ἐλάτε μέσα εἰς τὴ σπηλιὰ μου, καλοὶ μου ἄνθρωποι, νὰ φάτε ὅτι βρεθῆ, νὰ περάσετε τὴ βραδεῖά σας ἀπόψε καὶ αὔριο πρῶτ' ἀρχινᾶτε πάλι τὸ ταξεῖδι σας.

Ἡ Παναγία καὶ ὁ Ἰωσήφ ἀφοῦ ἐπέρασαν τὸ βράδυ μέσα εἰς τὸ σπηλαιὸν τοῦ Δεσμᾶ, τὴν ἄλλη ἡμέρα εὐχαρίστησαν τὸν ληστὴν καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Αἴγυπτον

Μετὰ τριάντα τρία χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σταυρώνεται ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Γολγοθᾶ καὶ μαζῆ μὲ αὐτὸν σταυρώνονται καὶ δύο λησταί, ἕνας ἀπὸ τὸ δεξιὸ καὶ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ Σταυροῦ Του. Ὁ ἀριστερᾶ σταυρωθεὶς ποῦ ἔβλεπε τὸν Χριστὸ νὰ πεθάνῃ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν καὶ ἔλεγε:

— «Ἄν ἦσαι σὺ Θεὸς κατάβα ἀπὸ τὸν Σταυρὸ καὶ σῶσε καὶ ἡμᾶς,» ἤτο ὁ Ζησμάς. Ὁ δὲ ἐκ δεξιῶν ὁ ὁποῖος ἔλεγε:

— «Μνήσθητι μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου» καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς εἶπε: — «Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἴθι ἦσαι εἰς τὸν Παράδεισον,» ἤτο ὁ Δεσμᾶς.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ

Σκητὴ ἐπαλαμνομένη τὸ μεσοῦντιον τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

ΠΡΟΣΕΛΠΑ

ΕΓΩ, τὸ 1896, καὶ τὸ 1897.

ΕΓΩ. (Μόνος καὶ μονολογῶν πῶς θὰ τὰ καταφέρω ἄβριον μὲ τοὺς μοταμάδες). Μήπως εἶναι ὄλιγοι οἱ ἀπαιτηταί! . . . Ἡ ὑπερέτρια, ὁ διανομὸς τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» ὁ ἐπιστάτης τοῦ σχολείου, οἱ πλανόδιοι μουσικοὶ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθουν νὰ παίξουν διὰ τὸ νέον ἔτος καὶ τόσοι ἄλλοι. Ὄχ! Τί μαρτύριον θεέ μου!

Ἄκούεται θόρυβος εἰς τὴν θύραν.

ΕΓΩ. Ἐμπρός!

Παρουσιάζονται τὰ ἔτη 1896 καὶ 1897.

ΕΓΩ. Ποῖος εἶναι;

1896 καὶ 1897 (ταυτόχρονος). Ἐγώ.

ΕΓΩ. Ἡ νῆσσα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σὰς δεχθῶ ἀμφότερα συγχρόνως.

1896. Αὐτὰ λέγω κ' ἐγὼ εἰς τὸ δισκοπῶν μου, ἀλλ' αὐτὸ ἐνοεῖ νὰ προηγηθῇ ἐμοῦ, μὴ συλλογίζομενον, ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀπέλθω διὰ παντός.

ΕΓΩ. Ἐχεις δίκαιον εἰσελθε, σὺ, πρῶτον.

1897. Ἀλλὰ πῶς, κύριε, δὲν συλλογίζεσαι, ὅτι μετὰ τοῦ προκατόχου μου συνέζησες 366 ὅλας ἡμέρας καὶ ἄλλας τόσας νύχτας, ἐνῶ ἐγὼ φλέγομαι ἐπι τοῦ ἐπιθυμίας νὰ σε γνωρίσω;

ΕΓΩ. Ἐχεις δίκαιον εἰσελθε, σὺ, πρῶτον.

1896. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀχαριστία, μετὰ 365 ἡμερῶν, 23 ὥρων καὶ 55 πρώτων λεπτῶν συμβίωσιν, νὰ μὲ πετάξῃς ὡς ράκος ἄχρηστον προτοῦ ἀκόμη ἐκπνεύσω; Καὶ τί κακὸν σοῦ ἔκαμα;

ΕΓΩ. (Κατ' ἐμαυτόν). Πράγματι; τί κακὸν μοὶ συνέβη κατὰ τὸ 1896; Μήπως δὲν ζῶ; Αὐτὸ ἀρκεῖ. *Ὅλα ληρομονοῦνται ὅταν εἶναι περαστικά*, ὥστε τὸ παρελθὸν ἔχει δίκαιον.

1897 (διακόπτον με). Τί σκέπτεσαι; ἀροῦ δὲν ἐνθυμεῖσαι τὰ κακά, διὰ τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης παρεπονέισα, ἐπιτρέπεις εἰς ἐμὲ νὰ ἐρωτήσω κατι;

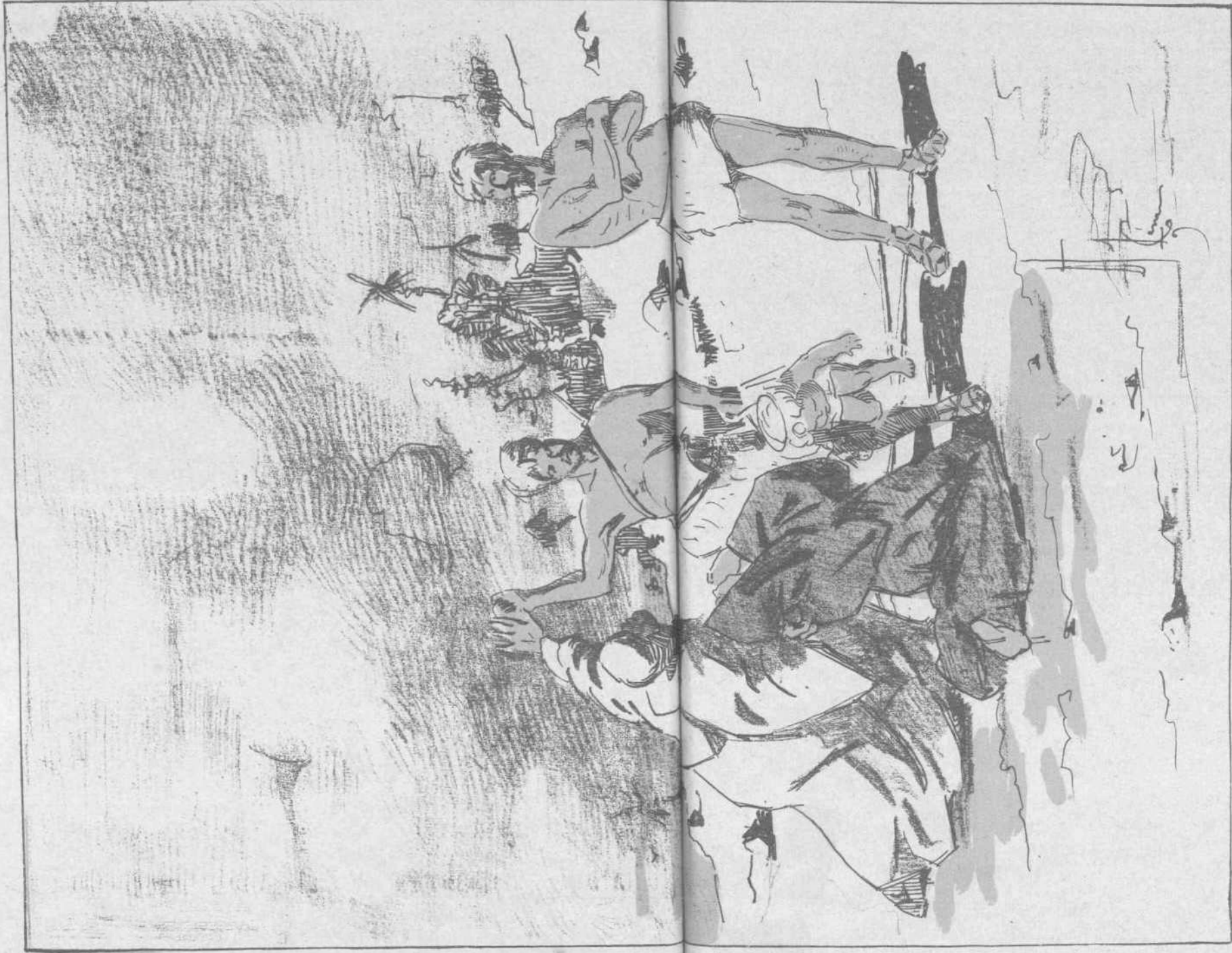
ΕΓΩ. Εὐχαριστῶς.

1897. (πρὸς τὸ 1896). Ἡρώτησες τὸν κύριον *τί κακὸν τῷ ἐπροφένησες κατὰ τὴν βασιλείαν σου*; δὲν μὰς λέγεις, τοῦ λόγου σου, τί κακὸν τοῦ ἔκαμες;

1896. (Στενοχωρηθὲν). Ἐγώ; . . . Εἶναι ἀληθές ὅτι ὑπὲρθε δισκετον... (πρὸς τὸ 1897). Ἀλλὰ σὺ τί φέρεις πρὸς αὐτόν;

1897 (Μετὰ θάρρους). Τὴν ἔλπιδα!

ΕΓΩ (Μὴ ἀπελπισθεῖς . . . νὰ ἐλπίζω πάντοτε). Καίπως εἶπες! Εἰσελθε ἢ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπὶς εἶναι τὸ μόνον βάλσαμον κατὰ τοῦ παρελθόντος. Καλῶς ἔλθεις ἐλπιδοφόρον 1897. ἸΔ. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

"Ο Ινός και ο Δρόπας"

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΙΟΝΑ

Εύρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ νέου ἔτους εἰς Παρισίους. Τὸ χιόνι ἔχει παγώσει ἐξω, καὶ δὲν βλέπεις εἰς τοὺς δρόμους παρὰ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἐξέλθουν. Μόνον μιὰ κυρία πολὺ πλουσία, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐνδύμασίαν της, ἀψήρῳσα τὸ ψυχὸς καὶ τὴν χιόνα ἐξῆλθε μετὰ τῆς μικρᾶς κόρης της τὴν 7ην πρωϊνὴν ὥραν.

— Ὡ! τί κρῦο κάμνει, Θεέ μου, τί κρῦο! Ἄς ἐπιστρέψωμεν, καλὴ μου μαμᾶ, σὰς παρακαλῶ, ἔλεγεν ἡ μικρὰ κόρη εἰς τὴν μητέρα της.

— Ἄ, ὄχι, διέκοψεν ἡ κυρία Λοράν, παρατήρησον περίξ σου τοὺς ἐργάτας οἱ ὅποιοι πηγαίνουν εἰς τὰς ἐργασίας των. Δὲν ἔχουν, ὅπως σύ, θερμὰ ἐνδύματα, καὶ ὅμως προχωροῦν τόσο εὐχαριστημένοι ἄς τοὺς μιμηθῶμεν.

— Μὰ, μαμᾶ, δὲν εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα· αὐτοὶ εἶναι συνειθισμένοι καὶ ἔπειτα πρέπει νὰ ἐργασθῶν διὰ νὰ ζήσουν, ἐνῶ ἡμεῖς ἡδυνάμεθα νὰ μείνωμεν εἰς τὸ θερμὸ σαλονάκι μας.

— Ἀησιμονεῖς λοιπόν, καλὴ μου Ρόζα, ὅτι ἡ μάχη σου ἦτο πολὺ ἀσθενῆς χθὲς καὶ ὅτι ὑπεσχέθην νὰ σὲ ὀδηγήσω σήμερον πλησίον της; Ἔλα μὴ φοβῆσαι καὶ ἄς κρυώσῃ ὀλίγον ἡ μύτη σου.

— Μὰ νομίζεις, μαμᾶ, ὅτι κρυώνει μόνον ἡ μύτη μου; Τὰ πόδια μου ἐμούδιασαν, τὰ χέρια μου εἶναι παγωμένα.

— Τίποτε, τίποτε, μικρὰ μου Ρόζα· πρέπει νὰ ὑπάγωμεν εἰς τῆς μάχης σου.

Καὶ ἐβαδίζεν ἡ κυρία Λοράν, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι προσέχει εἰς τοὺς στεναγμούς καὶ τὰ πικράματα τῆς Ρόζας.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ μικρὰ καταγινομένη νὰ πείσῃ τὴν μητέρα της νὰ ἐπιστρέψωσι, δὲν εἶχε προσέξει μιὰν κόρην δεκαπέντε ἐτῶν, ὠχρὰν, ἀδύνατον, ἐνδεδυμένην μὲ ἓν τσίτεινον φόρεμα, καὶ μ' ἓνα μᾶλλινο σαλάκι, ἡ ὁποία τὰς ἠκολούθει ἀπὸ ἐνὸς τετάρτου καὶ ἡ ὁ-

ποία ἐκράτει μέγα κίνιστρον γεμάτο ἀσπρόρρουχα καὶ ἐχώλαινε τὸν ἓνα πόδα.

Δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα καὶ τὸ χωλὸ ποδάρι ἐσταμάτησε, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς μιὰν στενωπὸν ἡ ἀτυχῆς ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὴν χιόνα. (Ἴδε σελ. 192)

Εἰς τὰς φοβερὰς κραυγὰς της ἔσπευσεν ἡ κυρία Λοράν καὶ ἡ κόρη της, ἡ ὁποία ἰδοῦσα τὴν κατάστασιν τῆς δυστυχούς, ἔρριπεν ἀμέσως τὸ μανσὸν ἀπὸ τὰς δῆθεν παγωμένας χεῖράς της, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν πτωχὴν. Πλὴν ἀλοῖμονον! Ἦτο ἀνωφελές, διότι ἡ χωλὴ κνήμη τῆς ἐργάτιδος εἶχε θραυσθῆ!

Βοηθουμένη ἀπὸ ἓνα εὐσπλαγχνον διαβάτην ἡ κ. Λοράν κατώρθωσε νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον, ἀλλ' ὁ φαρμακοποιὸς μόλις εἶδε τὸ τραῦμά της ἀνέκραξεν:

— Ὁδηγήσατέ την κατ' εὐθείαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον· ἡ κνήμη ἔχει θραυσθῆ.

— Ὡ! Θεέ μου! ἐκράυγασεν ἡ δυσμοῖρος κόρη, δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ μὲ εὔρισκε τόσο μεγάλη συμφορὰ.

— Λάβε θάρρος, κόρη μου, εἶπεν ἡ κυρία Λοράν, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ εἴσθε θεραπευμένη.

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν; ἔπανέλαθεν ἡ πληγωμένη μετ' ἀπελπισίας, ἀλλ' εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τί θ' ἀπογείνουν τὰ δύο μικρὰ ἀδελφάκια μου;

— Ὡ! καλλίτερον ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ τὰ ἴδω νὰ στερηθῶν τὸ φῶμί.

— Μαμᾶ, ἐφώναξεν ἡ Ρόζα, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἐρράγισε, ὅς εἰς τὴν πτωχὴν αὐτὴν τὰ χρήματα τὰ ὁποία ἐπῆρες διὰ ν' ἀγοράσῃς τὰ δῶρα μου καὶ ἄς τρέξωμεν εἰς ἀναζητήσιν ἱατροῦ.

— Μὰ πῶς δὲν κρυόνεις τώρα πλέον; ἠρώτησεν μετ' εἰρωνείας ἡ κ. Λοράν.

Ἡ Ρόζα ἐκοκκίνησεν καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν μητέρα της ἀφαιρεῖ τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ τὸ δίδει εἰς τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα.

— Εὐγε, εὐγε, ἀνέκραξεν ἡ κ. Λοράν, τώρα σ' ἀγαπῶ Ρόζα μου, ὅταν

βλέπω ὅτι φροντίζεις περισσότερον διὰ τοὺς δυστυχεῖς παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου.

Χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς κ. Λοράν καὶ τῆς Ρόζας ἡ πληγωμένη μετ' ὀλίγον ἔγινε καλὰ καὶ τὰ ἀδελφάκια της δὲν ἀπέθανον τῆς πείνης.

Τὸ δυστύχημα τῆς ἐργάτιδος ἔγινε μάθημα εἰς τὴν Ρόζαν ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν παραλείπει νὰ ἐπισκέπτηται τοὺς πονούντας καὶ νὰ ἐγκαρδιώνει τοὺς πάσχοντας.

(κατὰ τὸ Γαλλικόν) ΒΕΛΙΩ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

* Ὁ ἅγιος Βασίλειος ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας τὸ 326, κατ' ἄλλους δὲ τὸ 328 ἢ 329.

* Ὁ πατὴρ του ἀνομαζέτο Βασίλειος καὶ ἡ μήτηρ του Ἐμμέλεια.

* Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τὸν περίφημον Λιβάνιον.

* Κατόπιν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου

ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Γρηγόριον Ναζιανζινόν.

* Περιηγήθη εἰς τὴν Συρίαν, Αἴγυπτον καὶ Λιβύην, ἐπιστρέψας δὲ συνέστησε τάγμα μοναστικοῦ βίου εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου.

* Τὸ ἔτος 370 ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος.

* Ἀπέθανε τὴν 1ην Ἰανουαρίου 379 ἐξησθενημένος ἀπὸ τὰς σκληραγωγίας τοῦ μοναστικοῦ βίου.

ΕΒΔΟΜΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους ἄρχεται διαγωνισμὸς πρὸς λύσιν τῶν καθ' ἅπαν τὸ ἔτος 1897 δημοσιευθησομένων ἐν τῷ φύλλῳ «Ἀσκήσεων πνεύματος».

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ στέλλωνται ἐντὸς τοῦ πρώτου εικοσαήμερου τοῦ μηνός.

Νὰ φέρωσι τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρονται καὶ νὰ γράφωνται ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου.

Νὰ σημειοῦται ἐπ' αὐτῶν ἡ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τὸν στέλλοντος.

Διὰ νὰ τύχῃ τις τοῦ ἀβραβείου πρέπει ἀφύκτως νὰ λύσῃ τὰς ἡμισείας ἀσκήσεις ἐκ τῶν δημοσιευθησομένων.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τέλει μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ, εἰς ὃν δὲν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των διατὸ νέον ἔτος 1897 μέχρι τῆς 20 τοῦ μηνός.

ΟΓΔΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὸ «Παιδικὸν φύλλον» προκηρῶσει μετὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτοῦ τὴν ἔξῃς διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν «Πνεύματος μικρῶν» καθ' ὅλον τὸ 1897.

α) Εἰς τὸν διαγωνισμὸν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος ὅσοι πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των.

β) Τὸν ἀριθμὸν τῶν μικρῶν, ἔστω νὰ γράφωνται ἐπὶ ἑκάστου ἐπὶ ἑνὸς φύλλου καὶ ἔστω νὰ ᾖ πρῶτότυπα.

γ) Ὁ βραβευθησόμενος θὰ λάβῃ ὡς γέρας τὰς εἰκόνας ἧθελον δημοσιεύσειν περισσότερα πνεύ-

ματα μικρῶν θὰ τύχῃ τοῦ βραβείου.

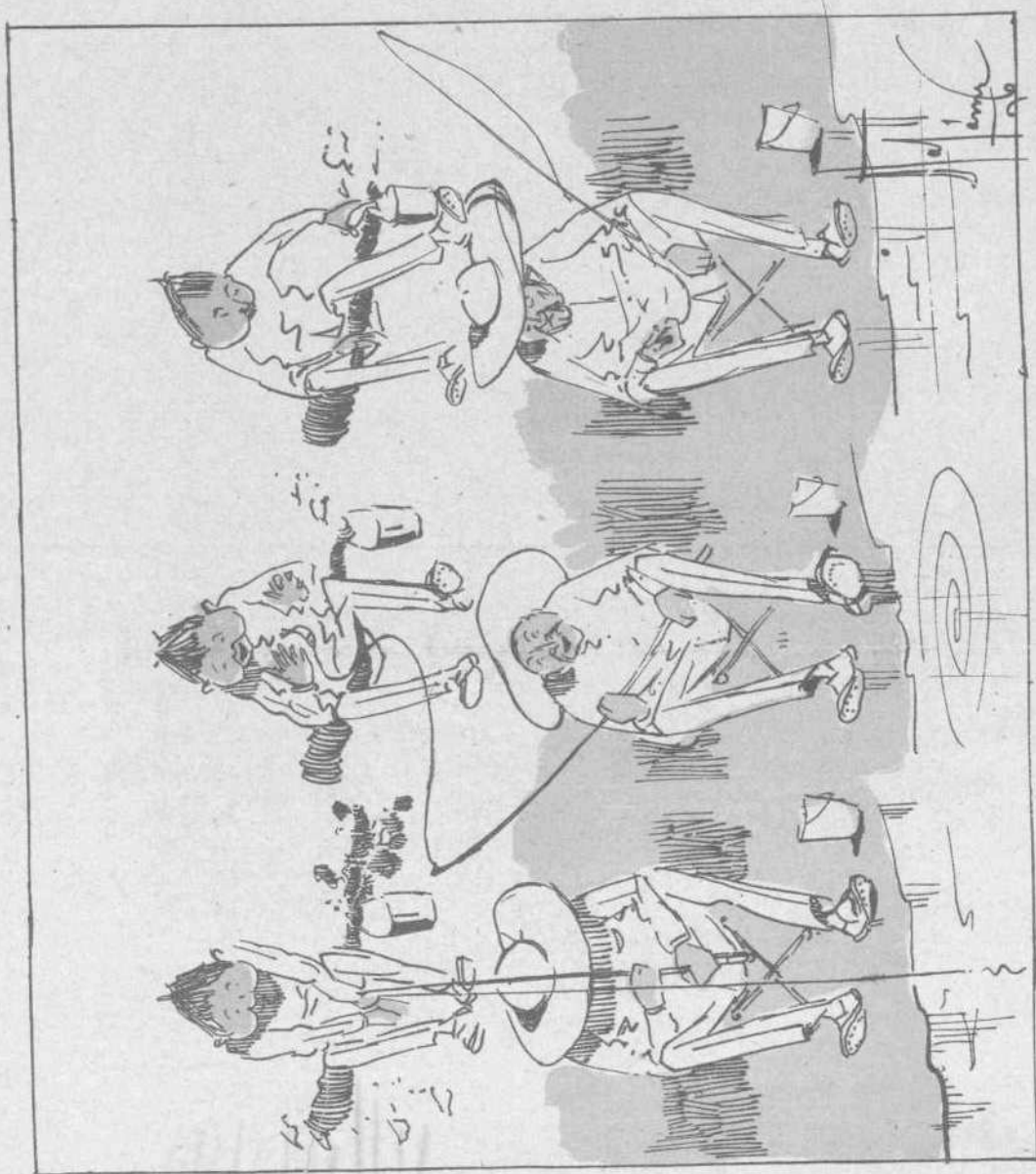
δ) Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

ε) Ὁ βραβευθησόμενος θὰ λάβῃ ὡς γέρας τὰς εἰκόνας δύο ἡρώων τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως εἰς μέγα σχῆμα.

ΕΠΙΔΕΙΞΗΤΕ ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΛΛΟΥΣ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ

— ο Λοβέρτος —
 και επιδόραγμα Δ.Ταλαμ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τοῦ προκηρυχθέντος διαγωνισμοῦ βραβεύεται

• Η ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ •

τῆς ὁποίας καθ' ὄλον τὸ ἔτος εὐρέθησαν ἀξία δημοσιεύσεως τέσσαρα πνεύματα μικρῶν. Μετὰ τὴν «Παρθενόπην» ἀπέστειλαν πνεύματα μικρῶν, κριθέντα ἀξία δημοσιεύσεως ὁ Δίκαιος Ἀριστείδης, Γ. Καρατζῆς Ἀγρομπελῆ, Στολοκαύστης Κανάρης, Δρόσος τῆς Πρωίας, Ἀσπίς τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἡ Μικροῦλατρα-λα-λά, 3 Σκλαβωμένη, Μπαμ-μπούμ, Μήμονα πτοῦ, Ἡρωϊκὸν 21, 2 Οὐράνιον τόξον, Μαύρη θάλασσα, Σιγαλὸς Αἰγιάλος, Ἀτρόμητος Ἑλλήν, Ἀραπάκος, Πετεινός, Κέα - Ἡπειρος, Ἀετός, Ἰάκωβος Σίμος, Ἀκανθουλῆς, Ἀνδῶν τῆς Ἐρήμου, Ἀκακία, Λεοντόκαρδος Κρής, Εὐμόλπος, Ναύσταθμός, Ἀτρόμητος Ναύτης, Διαβάτης καὶ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ ἀνά ἕν.

Παρακαλεῖται ἡ φίλη «Παρθενόπη» νὰ ἔλθῃ καὶ παραλάβῃ τὸ βραβεῖόν της.

ΠΝΕΥΜΑ ΜΙΚΡΩΝ

Διδάσκαλος. Κουφιοκεφαλάκι ἠγόρασα 100 αὐγά καὶ τὸ ὑπέρας ἔκαμα γεῦμα εἰς 10 φίλους μου. Πόσα αὐγά θὰ φάγῃ ἕκαστος;

Κοιφιοκεφαλάκι. Κατὰ τὴν ὄρεξιν ποῦ θὰ ἔχῃ ὁ καθένας δάσκαλε! Ἐστάλη ὑπὸ Δικαίου Ἀριστείδου

Ὁ Κοκορομυαλάκης εἰσῆλθε μίαν ἡμέραν εἰς ἕν ξενοδοχεῖον Ὁ ὑπνρέτης ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἀγαπᾷ

Καὶ ὁ Κοκορομυαλάκης: Νὰ ποῦ κάμης παρακαλῶ αὐτὰ τηγανιτὰ ἀλλὰ χωρὶς βούτυρον διότι νηστεύω!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιναύρχου Θεμιστοκλέους

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἄινιγμα 61.

Εἶμαι νῆσος πλὴν μὲ τρία γράμματα μου ἂν μ' ἀρίστη καὶ εὐδὸς μ' ἐυτονήσῃς αἰσθηθῆναι θὰ ἀπαντήσῃς.

• Ἀπόλλων •

Ἄινιγμα 62.

Ποία λέξις περιέχει ὅλα τὰ ρωνήεντα; • Καταρινάκι •

Ἀκροστιχίς 63.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα α') Ἀρχαίας πόλεως, β') Ὄρους, γ') Νομοῦ, δ') Ζώου καὶ ε') Σοφοῦ ἀποτελοῦσι τὸνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

• Λεοντόκαρδος Κρής •

Ἄινιγμα 64.

Εἶμαι εἰς ἀπλοῦς δὲν ἔχω φίλε μου καμμία χάρι πλὴν τὸ στήθος μου ἂν βγάλῃ καὶ τὸν τόνον μεταβάλλῃ θὰ μὲ ἴδῃς χωρὶς ποδάρη. • Ἄνθος τοῦ Ἰωτοῦ •

Ἄτακτον 65.

Ἐστὸν Ἄρη πρὸν μ' ἕνα Π.

Ἡ ἀνωτέρω φράσις νὰ τακτοποιηθῇ εἰς ἀρχαῖον γνωμικόν.

• Ἀθ. Ι. Παπαγιαννόπουλος •

Ἐλλειποσύμμετρον 66.

• Κέα Ἡπειρος •

Ἄινιγμα 67.

Γράμμα εἶναι τὸ πρῶτόν μου

Αὐτὸς τὸ δευτέρον μου

Καὶ ἀποστόλου ὄνομα

Εἶναι τὸ σύνολόν μου.

• Ἀθηναῖκος Ἀστὴρ •

Ἄινιγμα 68.

Βάλε σ καὶ βγάλε η

Νὰ γεινῇ εὐδὸς τροφή

• Ωκεανός •

Ἀκατανόητον 69.

Ἦσαν 4 γάτες ἀλλὰ καθεμία εἴλεπε μόνον τρεῖς γάτες. Πόσους γάτες ἦσαν;

• Ὁ Κωστάκης τῆς Πρωίας •

Ἄτακτον 70.

Ο Ο Ο Π Ρ Α Φ Γ Γ Κ Ε Ν

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γραμμάτων νὰ ἐξαχθῇ ἀρχαῖον ρητόν.

• Π. Δελαζάνος •

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 18 φύλλῳ δημοσιευθεσῶν ἀσκήσεων πνεύματος

ὁθ, Ἀντι-παρος - 57) α - τυπος. - 58) Σχολή Σχολή. - 59) Μὴ μοῦ τοὺς κύκλους τάραττε. - 60) Τὰ πῆ τε ψηφία τῆς λέξεως εφηριά»

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Δὲν ἔχω λέξεις καταλλήλους νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τοὺς διδασκάλους τοῦ κράτους τὴν δημοσιογραφίαν τῆς πατρίδος, τοὺς φιλετάτους ἀναποκριτάς, τοὺς προσφιλεῖς συνεργάτας, τοὺς ἀγαπημένους μου συνδρομητάς. Ὅλοι ἐπροθυμοποιήθησαν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους νὰ μοὶ ἀποδείξωσι τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ τὴν ἀγάπην των. Ὅλιγοί εἶναι οἱ διδασκαλοὶ οἵτινες δὲν μοὶ παρέσχον τὴν συνδρομὴν των, ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα μαρὶς ἐπροθυμοποιήθη νὰ πληρώσῃ τὰς ἀγγελίας μου, ἡ δημοσιογραφία τῆς πατρίδος δι' ἐνθουσιῶδων ἄρθρων παρεκίνησε πάντας νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ οἱ συνεργάται μου κατέκλισαν τὸν φάκελλον τῆς ὕλης διὰ νέων διηγημάτων καὶ οἱ φίλοι συνδρομηταὶ σπεύδουν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ν' ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των μετὰ μεγίστου ἐνθουσιασμοῦ. Ὅλους, ὅλους σὰς εὐχαριστῶ καὶ εὐχομαι ἵνα διέλθῃτε ἐν εὐτυχίᾳ καὶ χαρᾷ τὸ νέον ἔτος 1897.

Τί σὰς λέγει ὁ Γαλάνης μας, ὁ νεαρός μας καλλιτέχνης μετὰ τὰς εἰκόνας τοῦ παρόντος φύλλου; Αἶ; Ἐφαντάσθητε ποτὲ τοιαύτην καλλιτεχνικὴν διακόσμησιν φύλλον εἰς τὴν πτωχὴν μας πατρίδα; Καὶ ἡ ἐκτύπωσις τοῦ φύλλου; Καὶ ποῦ εἶσθε ἀκόμη περιμένετε καὶ θὰ ἴδῃτε τί ἐκπλήξεις σὰς ἐτοιμάζω ἀγαπητοὶ μου συνδρομηταὶ. Ἐνεκεν ἀλλειψίμοις χώρου δὲν δημοσιεύω σήμερον οὔτε «Μικρὰ-μικρὰ» οὔτε «Ὠψελίμους γνώσεις» πολλάς ὡς ἄλλοτε, παραθέτω ὅμως δέκα Ἀσκήσεις πνεύματος ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε δημοσιευομένων πέντε.

Πέρνω κατὰ σειρὰν τὰ γραμματάκια σας καὶ θὰ ἀπαντήσω εἰς ὅσους μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χώρος εἰς τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ἐπόμενον

....«Βλέπω τὴν καθ' ἑκάστην βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ Σου δὲν δύναμαι ἢ ἐν δυοῖς γραμμαῖς νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.» μοὶ γράφει ὁ φίλτατος Γ. Καρατζῆς τὸν ὅποιον εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ οὕτως θὰ δημοσιεύσω ὅλα τὰ Πνεύματα μικρῶν.

Ἐλαβες ἀγαπητέ Γ. Γιανέντσε τὰ φύλλα; Διατὶ ξηρὰ ξηρὰ τὰς λύσεις σου Ἀθηναῖκε ἀστὴρ; Ἀχ πόσον μὲ ἐπικραῖες!

Ἴδου πῶς μοὶ γράφει ἡ ἀλησμόνητος Ἀτσιγγάνα: «Ὅταν σὲ λαμβάνω διέρχομαι τὰς καλλιτέρας στιγμὰς τοῦ βίου μου ἀναγνώσκουσά σε, λυποῦμαι μόνον διότι ἐκδίδεσαι ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἀλλὰ παρηγοροῦμαι πάλιν μὴ τὴν ὑπόσχεσίν σου ἐπὶ πολὺ ἐνερῆς θὰ ἐκδοθῆς διὰ τοῦ μηνὸς Ἀλλὰ ἡ ἐνασχόλησιν δὲν ἔχω παρὰ νὰ φρονιζῶ πρὸς

ἐγγραφῆν συνδρομητῶν. Πότε θὰ σὲ ἴδωμεν δις τοῦ μηνός; Πότε;» Πολὺ ἐνερῆς γλυκεῖά μου Ἀτσιγγάνα, χαριτωμένη μου.

Προσφιλέστατε Ν. Εὐδαίμων τὸ γραμματάκι σου μὲ ἐπρίλλαν οὐδέποτε ἀμφέβαλον διὰ τὰ αἰσθήματά σου. Γράφε μου.

....Τί ὕλη μαγευτικὴ, τί διηγηματάκια ἐκλεκτά, τί ἐκθαμβωτικὰ σελίδες! Πότε θὰ σὲ ἴδω ἐκδιδόμενον δις τῆς ἡμέρας; πότε θὰ μάθω ὅτι ἐγένετο τὸ πρῶτον «Παιδικὸν φύλλον» τοῦ κόσμου; Πότε; Ζήτω τὸ ἀγαπητόν μου φύλλον! Δυτὰ μοὶ γράφει ἡ ἀγαπητὴ μου Κέα - Ἡπειρος. Πῶς ν' ἀπαντήσω τώρα; Φύλλον χίλια φίληματα; Ὁ φίλτατος Τάκης Κωνσταντινίδης μοὶ γράφει ὡς ἐξῆς λακωνικώτατα: «Περιοδικὸν μ' ἐπρίλλαν» Χρυσὴ μου Τάκη σὲ εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἐσοὶ εὐχομαι διὰ τὸ νέον ἔτος τριπλασίους συνδρομητὰς διὰ νὰ ἐκδίδεσαι δις τοῦ μηνός χαριτωμένον μου Παιδικὸν φύλλον» μοὶ γράφει ὁ ἀλησμόνητος φίλος Π. Κουτσομπτόπουλος. Καλὴ μοὶ φίλε διὰ τὰς εὐχὰς σου σὲ εὐχαριστῶ τὰ φύλλα σοὶ τ' ἀπέστειλα. Εἰς τὴν ναζάραν ἀδελφοῦλα σου Μαρίκαν πολλά φίληματα.

Φίλτατε Λουκάκη, τὴν συνδρομὴν σου ἔλαβον σὲ εἰδοποιῶ δὲ ὅτι τὰ φύλλα τὰ ὁποῖά μοὶ ζητεῖς ἐκ δευτέρου σοὶ ἀπέστειλα. Διὰ τὸ τηλεγράφημά σου σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

Δὲν ἐκφράζεται καθόλου καλῶς τὸ πρόβλημά σου φίλτατε Π. Καραῦθε διατύπωσέ το καλότερον καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω.

Εὐχαρίστως Μεσονητικῆ μου κόλπε σὲ δέχομαι συνεργάτην μου εἰς τὴν 13ην, 15ην καὶ 16ην σελίδα ὅπως δέχομαι ὅλους τοὺς φίλους μου.

— Τσίτου, τσίτοι, τσίτου μοὶ τραγουδεῖ μὲ χρυσῇ φωνίτῃ σου τὸ Κίτρινον καναρινάκι, νέος φίλος μου ὁ ὅποιος μοῦ εὐχεται πρόσθε καὶ εὐτυχίαν. Τὸν εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς εὐχὰς σου

Καὶ σὲ φίλτατε Τράμπα καὶ τὸν Δίκαιον Ἀριστείδην εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Μεῖνε ἡσυχος χαϊδεμένη μου Φροσοῦλα Καμπουρογλοῦ καὶ ἀπὸ τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιεύω μικρὰ μικρὰ ποιηματάκια καὶ διηγήματα μὲ μεγάλα γράμματα διὰ νὰ ἡμπορῆς νὰ τὰ διαβάζῃς καὶ σὺ καὶ ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι οἱ ὅποιοι τόσοι μὲ ἀγαποῦν.

Φίλτατε Δὸν Καῖσαρ, ἀκόμη σὲ περιμένω νὰ ἔλθῃς διὰ νὰ λάβῃς τὸ βραβεῖόν σου.

Ἐλλείψῃς χώρου θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ ἐπόμενον τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Β' διαγωνισμοῦ πρὸς λύσιν ἀσκήσεων μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν.

Οὐδεὶς θὰ λάβῃ τὸ ἐπόμενον φύλλον, ἂν δὲν ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν του.

Εἰς τὴν Βασιλίαν 'Ὀψαῖ'

Ποιητὴς καὶ Μουσικὴ
Δὲμ. Βασιλικάτου.

Musical notation (treble clef, common time) with lyrics: Ba-σι-λί-α με-γά-λα Ba-σι-λί-α με-

Musical notation with lyrics: μέ-γα-λα εἶ-πε-πο-μέν εἶ-πε-πο-μέν ε-καί-μας μέ-γα-λό-τε-ρα-σι.

Musical notation with lyrics: ἰου-δαί-ος εἶ-πε κα-τέ-λι-θεν κα-τέ-λι-θεν καὶ ὡς ἄ-νε-τη-ρ.

Musical notation with lyrics: εἰ-σο-ποι-ὸς ἔ-χε-ξον ὁ-λας μᾶς κα-κῶς κη-μεῖς γὰρ-δρα-δέ-χο-με-θα-λί-

Musical notation with lyrics: μεῖς γὰρ-δρα-δέ-χο-με-θα Ba-σι-λί-α μᾶς, προ-σι-λή Ba-σι-λί-α μᾶς

Musical notation with lyrics: προ-σι-λή Ba-σι-λί-α Ba-σι-λί-α.